

NIKS

OKTOBER / NOVEMBER 1978

14

N A A R I N T E G R A T I E K I N D E R S E K S U A L I T E I T

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie N.V.S.H.
werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

redactie: Dr. F. Bernard
Ir. J.R. Ferguson
P. Geul
Drs. G.T.A. Goslinga

redactie-adres: Postbus 6614
3002 AP ROTTERDAM

De kopij dient uiterlijk de 15e van de maand voorafgaande aan die van verschijnen in handen van de redactie te zijn. Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

ABONNEMENTEN

De abonnementsprijs bedraagt (inclusief verzend- en portokosten) f 19,75 per kalenderjaar. Dit bedrag dient overgemaakt te worden op gironummer 3436887 ten name van de penningmeester van de Landelijke Werkgroep Pedofilie NVSH, Postbus 540 te Zoetermeer. Vermeldt bij de overschrijving s.v.p.: "abonnement NIKS 1978". Een abonnement wordt steeds per januari automatisch verlengd, tenzij uiterlijk in december schriftelijk bij de redactie is opgezegd.

LOSSE NUMMERS

Nederland f 1,50
België Bfr 25

Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar bij de afdelingswerkgroepen.

CORRESPONDENTIE

Alle correspondentie over de inhoud, artikelen en ter recensie aangeboden publikaties te zenden aan de redactie: Postbus 6614, 3002 AP Rotterdam.
Manuscripten zende men getypt en persklaar.

N I K S

2e jaargang

nummer 14

oktober / november 1978

Landelijke werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties,
Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming.

UIT DE INHOUD

BLZ.

CHEMISCHE CASTRATIE , door Gorrit Goslinga	229
ANTWOORD KAMERVragen CORNELISSEN EN VAN DEN BROEK	231
RAPPORT UNANIEM AANVAARD , door Peter Geul	232
EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE (deel 2) door Prof. Dr. Ken Plummer	235
HOARA EEN PEDO !? - KOOS POSTEMA OVER PEDOFILIE door Peter Geul	240
NIEUW VAN NIKS , door Alfred Aubry	241
LOSSE BERICHTEN	244

CHEMISCHE CASTRATIE

door Gorrit Goslinga

Als je een beetje actief meedraait in de werkgroep kom je geregeld toestanden tegen om je razend over te maken. Zo kreeg ik een paar weken geleden een man tegenover me van mijn eigen leeftijd - dat is tegen de dertig - die me het volgende vertelde. Hij houdt al jaren van jongens maar om redenen die hier niet ter zake doen bleef het bij korte, oppervlakkige contacten. Hij hield er wel een paar veroordelingen van over, en een flinke afkeer van de politie en het huis van bewaring. Het afgelopen voorjaar leerde hij op de kermis in de buurt van een grote provinciestad een toen veertienjarige jongen kennen. Overigens: ik noem geen namen in dit stukje want justitie is nog niet uitgesproken in deze zaak. De man en de jongen werden echt dol verliefd op elkaar. Een mooie relatie tussen twee mensen die het tot dan niet gemakkelijk hadden gehad. De ouders van de jongen lagen destijds net in scheiding; de moeder wist van de relatie af maar stond die niet in de weg.

De wet kent grenzen

Enkele maanden duurde dit geluk. Toen kwam er abrupt een einde aan. Een zoen op het station werd gezien door enkele buurtgenoten van de jongen. Deze brave burgers deden natuurlijk wat elk normaal mens in de gegeven situatie doet: ze liepen naar de politie. Enkele dagen later beschikte deze over een volledige bekentenis van de man en een behoorlijk belastende verklaring van de jongen. Waarna de handhavers van het gezag vaststelden dat de man zo geëmotioneerd was dat hij beter niet in voorarrest kon blijven. Toen de dienstdoende advocate (toevallig een prima vrouw) dit aan de rechter-commissaris vroeg, natuurlijk met instemming van haar cliënt, stiet zij bij deze op weerstand. Verklaarde verdachte niet dat hij zo spoedig mogelijk weer met zijn slachtoffer contact zou opnemen? Pleegde verdachte soortgelijke misdrijven niet met grote regelmaat? Van schorsing van hechtenis kon alleen sprake zijn als de man ongevaarlijk gemaakt kon worden.

En zie: de reclassering schuift een bekwaam psychiater naar voren, die verklaart verdachte in toom te kunnen houden tot diens opname in de POK (psychiatrische observatiekliniek van justitie). De keus is dus duidelijk. Als meneer niet crimineel wil zijn (en dus achter de tralies blijft) moet hij zich (schorsingsvoorwaarde) houden aan de aanwijzingen van de psychiater, inclusief medicijngebruik. En dan de klap op de vuurpijl: de psychiater schrijft hem niet alleen valium en librium voor, maar ook androcur.

Androcur

Dit preparaat, waarover drie jaar geleden al uitgebreid in Sekstant werd geschreven, is volgens de Duitse fabrikant speciaal geschikt voor mensen die wachten op chirurgische castratie. Het bouwt in het lichaam weerstand op tegen mannelijke hormonen. Lustgevoel, erecties en het vermogen tot klaarkomen vallen weg; de gebruiker wordt lusteloos en depressief (de pillendraaiers leggen geen verband hiertussen!). Wellicht kan het castratie vervangen, want de Duitsers hebben nog niet genoeg met mensen geëxperimenteerd om te weten of na langer gebruik de uitwerking nog ongedaan kan worden gemaakt.

De psychiater had het middel bij zijn patiënt geïntroduceerd met: "dit tempert de geslachtsdrift". Pas van mij hoorde hij wat het echt inhield. Maar weigerde hij, dan kon hij weer achter de tralies.

Wat te doen?

Wat ik gedaan heb, is in de eerste plaats veel gesprekken voeren, meest telefonisch. Advies gevraagd aan juristen, iemand van volksgezondheid, iemand van de POK. Overlegd met de man zelf, zijn advocate, zijn maatschappelijk werker, zijn reclasseringsagent. Documentatie verzameld over androcur. Geprobeerd niemand bewust voor de voeten te lopen. Ik kon niet rechtstreeks de rechter-commissaris of de getuigen benaderen maar liet dat aan de advocate en de maatschappelijk werker over. De psychiater liet ik aanvankelijk buiten beschouwing, maar de reclasseringsman overtuigde me van de mogelijkheid, daar gehoor te vinden.

Een koude douche: afgebekt door de psychiater. Waar bemoei ik me mee, laat ik van zijn patiënt afblijven! Er bestaat geen 'formele basis' tussen hem en mij, dat moet ik beamen. Mijn voornemen, de geneeskundig hoofdinspecteur op de hoogte te stellen, maakt geen indruk. Met een paar goede werkgroepmensen aan de telefoon kan ik daarna wat stoom afblazen. Wel een eis bij zo'n zaak: een paar meedenkers bij wie ik ook mijn ergernis en spanning kan ontladen. Later vertelt de advocate mij dat de psychiater ook haar heeft weggesnauwd. De reclasseringsman krijgt wel een voet tussen de deur: hij arrangeert een gesprek tussen arts en patiënt in zijn bijzijn. Inmiddels is dan mijn brief aan de geneeskundig hoofdinspecteur de deur uit.

Eerste slag gewonnen

De ochtend na bovengenoemd gesprek komt het opluchtende telefoontje met de man om wie het draait. De psychiater is door de knieën, de androcur van de baan. Met de advocate heb ik dan al de volgende stappen overzien. Valt de POK nog te omzeilen? Neo, te kort dag. Welke psychiater of psycholoog kan een positief rapport leveren? Ik noem namen. Welke getuigendeskundigen kan zij oproepen? Andere namen vallen. Kunnen we de officier van justitie beïnvloeden? Zij neemt het leeftijds grenzenrapport mee, dat ik haar onder embargo in handen gaf en dat haar geheel overtuigde. Zijn de verklaringen in het proces-verbaal te verwangen door andere, minder belastende? Dat lijkt niet uitgesloten gezien de innerlijke tegenspraak en aperte onjuistheden. Zo is er een redelijk zicht op een gunstig eindresultaat. De strijd gaat verder!

Ries van Wallenburg, (o.a. schrijver van het boekje: "Jorg en de houten kraal" en "Albert") zou graag in contact komen met een of meer positief ingestelde pedofiele volwassenen te Apeldoorn of Arnhem of directe omgeving voor gesprekken en om evt. iets op te zetten. Adres bij de redactie bekend.

ANTWOORD KAMERVragen CORNELISSEN EN VAN DEN BROEK

De vragen, gesteld door de Tweede-kamerleden Cornelissen en Van den Broek aan de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne op 19 mei '78, die in NIKS 13 waren afgedrukt, zijn op 27 juli beantwoord door Minister Wiegel. Wij drukken het betreffende aanhangsel van de Handelingen 2e Kamer hier af.

Tweede Kamer der Staten-Generaal

Zitting 1977-1978

Aanhangsel van de Handelingen

Vragen gesteld door leden van de Kamer, met de daarop door de Regering gegeven antwoorden

1585

Vragen van de leden **G. M. P. Cornelissen** en **Van den Broek** (beiden C.D.A.) over *pedofilie*. (Ingezonden 19 mei 1978)

1 Heeft de Staatssecretaris kennis genomen van berichten, die melding maken van de getuigenverklaring, die het hoofd van de Afdeling Jeugdgezondheidszorg van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne heeft afgelegd als getuige-deskundige van de verdediging in de rechtzaak, die begin mei in hoger beroep diende tegen een van pedofilie verdachte man?

2 Moet worden aangenomen, dat deze getuige-deskundige bij deze gelegenheid de mening heeft vertolkt van het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne?

3 Deelt de Staatssecretaris met name de stelling van deze getuige-deskundige, dat in het huidige cultuurpatroon volwassenen hebben bepaald, dat seksualiteit van en met kinderen onbehoorlijk is en te beschouwen is als een sedert 1750 optredende verburgerlijking van de maatschappij?

4 Beschikt de Staatssecretaris over resultaten van wetenschappelijk onderzoek over de risico's voor de geestelijke of lichamelijke gezondheid van jongeren tot 16 jaar als gevolg van pedofiele relaties? Zo ja, welke conclusies verbindt de Staatssecretaris hieraan?

Antwoord

Antwoord van Minister **Wiegel** (Volksgezondheid en Milieuhygiëne a.i.). (Ontvangen 27 juli 1978). (Zie ook Aanhangsel Handelingen, zitting 1977-1978, nr. 1313)

1 Ja, in zoverre dat in het betreffende krante-artikel sprake is van de Geneeskundige Inspecteur van de Volksgezondheid. Alleen de Geneeskundige Hoofdinspectie kent een afdeling Jeugdgezondheidszorg, het Ministerie van Volksgezondheid niet.

2 Betrokken getuige-deskundige heeft bij de aanvang van zijn verklaring duidelijk gesteld niet op te treden in zijn functie van Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid en niet namens of voor de Geneeskundig Hoofdinspecteur of het Ministerie van Volksgezondheid en Milieuhygiëne, maar op persoonlijke titel.

3 en 4 Ik weet dat in wetenschappelijke kring een discussie gaande is over de onderwerpen waarover de getuige-deskundige in zijn verklaring heeft gesproken. Ik meen evenwel, dat het niet op mijn weg ligt mij in deze discussie te mengen. Nu de getuige-deskundige op persoonlijke titel zijn verklaring heeft afgelegd en het beleid van mijn departement derhalve niet in het geding is, zie ik ook in het onderhavige geval geen aanleiding om mij ter zake uit te spreken. Ik wil er nog wel op wijzen dat een commissie, ingesteld door de Minister van Justitie, een studie maakt van de vraag in hoeverre veranderde opvattingen over - onder meer - pedofiele relaties hun neerslag dienen te vinden in de bestaande wetgeving. Ik denk

hierbij met name aan artikel 247 van het Wetboek van Strafrecht, dat het plegen van ontuchtige handelingen met iemand beneden de leeftijd van zestien jaar strafbaar stelt. Ik heb vernomen, dat deze commissie, die onder voorzitterschap staat van prof. mr. A. L. Melai, hierover in de loop van het volgend jaar een rapport zal uitbrengen.

¹ «de Volkskrant» van 5 mei 1978.

RAPPORT UNANIEM AANVAARD

WET ONDER VUUR

door Peter Geul

Een direkte aanval op de zedelijkheidswetgeving vormt het rapport "Leeftijdsgrenzen", dat op de Landelijke Werkgroepsvergadering van twee september unaniem aanvaard is. Het rapport verschijnt binnenkort in boekvorm. Een gebeurtenis die volgens de samensteller Jan Schuijjer voor de werkgroep "minstens even belangrijk is als het kongres van maart 1977 in de RAI", toen de landelijke voor het eerst officieel naar buiten trad.

In het rapport, met als volledige titel : "Leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving ; Bescherming of bedreiging" , zijn voor het eerst alle belangrijke argumenten tegen de huidige wetgeving bijelkaar gevoegd en op een rijtje gezet. Het ruim veertig pagina's tellende dokument toont ondubbelzinnig aan het dubieuze karakter van deze strafwetsartikelen die pretenderen het kind te beschermen. De konklusie na afweging van alternatieven is kort: Deze artikelen vormen een bedreiging en moeten zo snel mogelijk volledig van de baan.

Deze uitkomst werd op de vergadering benadrukt door NVSH-voorzitter Tom van de Loo, die deze artikelen als "onzinnig" betitelde. Hij was namens het NVSH-bestuur aanwezig om goedkeuring te geven aan het rapport dat als NVSH-publikatie verschijnt. Als kanttekening plaatste hij dat het rapport weliswaar de wet aan de kaak stelt maar nog niet de aanvaardbaarheid van seksuele kontakten tussen ouderen en jongeren hard maakt.

DE MAKER

"Ik zie nauwelijks verschil tussen de gevoelens van mensen die gewoon plaatjes van de prinsjes aan de muur hangen en de gevoelens die ik heb". Aan het woord is Jan Schuijjer, penningmeester van de Landelijke Werkgroep, motor achter de meest actieve kommissie van de landelijke, de politieke kommissie, én maker van het rapport. Ik ben naar hem toegegaan om te praten over hemzelf en zijn werkstuk.

Even na mijn binnenkomst in z'n nog kaal aandoende , net in gebruik genomen , flat wordt hij opgebeld . Gerard Zwerus , de voorzitter van de landelijke, is aan de lijn . Er heeft zich een ernstig geval voorgedaan. Een man die , met toestemming van de moeder, een relatie onderhield is opgepakt , en voor de keus gesteld in hechtenis te gaan of , als " alternatief " opgenomen te worden in een observatiekliniek waar een kuur op hem toegepast zal worden die , godbeterhet, kastratie inhoudt.

vervolg pagina 234

Er zijn onvoldoende onderzoek-gegevens voorhanden om dat te staven, was de strekking van zijn betoog.

De belangrijkste waarde van het rapport, behalve wijziging van de wet, is volgens Jan de "visie die het rapport geeft op hét probleem". Deze blik die als "brede visie" te boek staat omschrijft Jan als: "Vroeger hielden we ons bezig met deze wetgeving als probleem voor pedofielen. Tegenwoordig streven we ernaar deze wetgeving als probleem voor kinderen te benaderen, én" haast hij zich te zeggen "en natuurlijk voor iedereen die zich met kinderen bezighoudt".

Het in de publiciteit brengen van dit inzicht, beschouwt Jan als belangrijk doel van het rapport. Een echte discussie over hoe deze publiciteitskant aangepakt moet worden, is in de Landelijke Werkgroep nog niet losgebrand. Hoewel er ideeën liggen zoals de suggestie om de publikatie in verbinding te brengen met het volgend jaar te houden "Jaar van het Kind". Het blijft vooralsnog vaag.

Daarentegen duidelijk uitgewerkt is de strategie om wetswijziging te bewerkstelligen. Behalve het aankaarten van de materie bij Kamer en Regering, door het sturen van het rapport en het aanbieden van een petitie wordt ook de commissie-Melai benadert.

Deze commissie zal mettertijd de Minister van Justitie moeten adviseren over verandering van de wet. Zeker één kommissielid, laat Jan weten, "was erg onder de indruk van de argumenten in het rapport".

Overigens verwacht de samensteller niet dat de strafwetsartikelen gelijk al volledig verdwijnen. Tot het mogelijke rekent hij een verlaging van de zestienjaar-grens naar twaalf voor de drie voornaamste schadeveroorzakers, de artikelen 245, 247 en 249 en onder die leeftijd een zodanige verandering van de wet dat er pas vervolgd kan worden na aangifte door de ouders,

Het bereiken van zo'n ommezwaaï zal in heel wat bedden een zucht van verlichting geven, maar is toch, evenals volledige afschaffing, slechts een stap in de richting. Anders gezegd: een voorwaarde om de huidige onder-titel van de werkgroep -emancipatie van oudere-jongererelaties-gestalte te kunnen geven.

b e l e i d

Hoewel het meest in het oog springende, was het rapport niet het enige punt op de twee-septembervergadering. Besloten werd een beleidscommissie in te stellen die zich gaat vermaken met het bijstellen en heroverwegen van de, inmiddels vier jaar oude, vorige beleidsnota. Een groep van vier mensen gaat hiermee aan de slag om in januari met een stuk te komen.

DE MAKER

vervolg

Schijnbaar moeiteloos geeft Jan de wegen aan die de werkgroep in deze zaak moet volgen. Scherp redenerend formuleert hij zijn voorstellen: Vragen in de Tweede Kamer; publiciteit tegen de wet via de rol van de moeder en van het kind, en tegen het justitieoptreden via de man. De zorg voor het benaderen van de ouders en het opstellen van een zwartboek heeft iemand al op zich genomen.

In schrill contrast met deze Jan anno nu staat de tweeëntwintigjarige jongen van tien september '75.

"Toevallig was me onder ogen gekomen dat er een avond over pedofilie gehouden zou worden. Ik had de datum opgeschreven voor het geval dát, maar met de gedachte: ik durf er toch niet naartoe. Uiteindelijk ging ik erheen, maar met voortdurend het idee dat ik bij elke stap nog om kon keren en naar huis teruggaan."

Het Arnhemse weekend, najaar 1975, noemt hij voor de werkgroep het "absolute nulpunt", voor hemzelf was het een stapje verder op het kronkelige weggetje van zijn persoonlijke vrijmaking. "We gingen daar met een groepje de stad in en het was voor mij toen een ontzettend bevrijdende ervaring gewoon te kunnen praten over jongetjes die op straat voorbij liepen. Achteraf onvoorstelbaar."

Ruim een jaar na Arnhem deed Jan, die daarvoor afgevaardigde van de Groningse werkgroep was, zijn intrede in het dagelijks bestuur van de landelijke.

"In het begin had ik er moeite mee mijn mond open te doen. Ik bloosde al als ik wat zei. Maar dat was gauw over toen ik er eenmaal goed inzat."

Inmiddels zit hij zo goed in de landelijke dat het grootste deel van zijn vrije tijd erdoor in beslaggenomen wordt. Ik vraag naar zijn motivatie.

"Mijn belangrijkste motivatie om ermee door te gaan is het zie dat het resultaat heeft, wat in Duitsland en Engeland heel wat moeilijker zou liggen. Bovendien voel ik me er persoonlijk erg bij betrokken. Ik ben niet alleen met een klus bezig. Die wet wil ik dolgraag weghebben, hij beklemmt."

In zijn nieuwe woonomgeving (pas verhuisd) heeft ie nog weinig contacten met kinderen. "Ik ben niet iemand die wanhopig kermissen enzo afzoekt op contacten. Liever heb ik contact met gezinnen om zo bevriend te raken met kinderen. Dan niet alleen met het kind, maar met het hele gezin. Ik wil het in principe niet buiten de ouders om doen. Het zou de relatie niet ten goede komen". Hij voegt toe, "Verstandelijk bekeken moet ik ijselijk voorzichtig zijn. Maar, je hoeft ook niet persé de wet te overtreden om met kinderen om te gaan."

EEN SOCIOLOGISCHE KIJK OP PEDOFILIE — vervolg

door Dr. Ken Plummer, Universiteit van Essex
vertaling: E. Brongersma.

(Ken Plummer bespreekt drie sociologische stellingen, die een wezenlijk element vormden in de discussies over homoseksueel gedrag in de samenleving van de laatste 20 jaar, en kijkt in hoeverre diezelfde stellingen van toepassing zijn op pedofilie. De eerste stelling: afwijkend gedrag is iets betrekkelijks, werd in NIKS 13 behandeld. Hier wordt het betoog voortgezet met de tweede stelling: de 'ontmythologisering' van het afwijkend gedrag.)

PERSONEN MET AFWIJKEND GEDRAG WEER ALS MENS ZIEN

Een tweede benaderingswijze, die sociologen gevolgd hebben ten aanzien van homosexualiteit, was gericht op een ontleding van de ingeburgerde vaste voorstelling daarvan. Je kunt aantonen dat die door de voorhanden feiten worden ontkracht. Zo is er, bij voorbeeld, de bewering dat homoseksuelen beslist altijd "gevaarlijke verleiders van de jeugd"-zijn, dat ze "teugelloos met een massa anderen naar bed gaan" of dat ze "verwijfde slappelingen" zijn. Daar is bij onderzoek niets van overeind gebleven. Ik wil daarmee niet ontkennen, dat er wel een brokje waarheid in al die geijkte voorstellingen steekt. Natuurlijk is dat er. Er bestaan wel homoseksuelen die proberen te verleiden, sommigen zijn ziek, velen verwijfd, en enkelen zelfs moordenaars. Ik wil ook niet ontkennen, dat die geijkte voorstellingen van betekenis zijn voor de sociale controle. Maar hier gaat het me om het feit, dat de werkelijkheid veel meer verschillen en varianten vertoont, dan te rijmen valt met zulke geijkte "controle"-voorstellingen. De socioloog bestudeert de homoseksuele mens in samenhang met zijn omgeving. Daardoor kan hij laten zien, dat er niet zoiets bestaat als de homoseksuele. Er bestaan eenvoudig velerlei wegen naar homosexualiteit en velerlei ervaringen met homosexualiteit. Zoals Bell het zegt, met een variatie op Gertrud Stein: een homoseksuele is geen homoseksuele is geen homoseksuele.

Evenzo kunnen we de mythe omtrent pedofilie op twee manieren doorbreken. De eerste is, te laten zien dat er onder dat algemene etiket zo totaal verschillende werkelijkheden schuil gaan; de tweede is, te laten zien hoe weinig grond er is voor het toeschrijven van bepaalde karaktertrekken als kenmerkend voor pedofielen, zoals dat dikwijls wordt gedaan.

Wat is pedofilie?

De draad, die alle feiten samenbindt, welke we hier bespreken, is gewoon een emotioneel-erotisch contact tussen een volwassen en een jonger mens. (Hier zou iets gezegd kunnen worden over hoogste en laagste leeftijdsgrenzen). Zulke contacten leiden er dikwijls toe, dat men de volwassen partner als een apart soort mens gaat zien: een "kinderlokker" (wat een onwetenschappelijke, zwaar beladen term is), een pedofiel (wat letterlijk, naar het Griekse paidos en philia, een kinderminnaar betekent), een pederast (of juistor: een paiderast, van het Griekse pais en erastes, een knapenminnaar), of een ophobofiel en een hebefiel (het woord, door Gebhard in zijn "Sex Offenders" gebruikt voor "de man die seksuele belangstelling heeft voor jongens in de puberteit tot een jaar of zestien", blz. 321). Soms worden nog fijnere onderscheidingen aangebracht. Zo onderscheidt Oliver vier soorten pedofielen: de nymphofiel, de homo-erotische pedofiel, de pederast en de symptomatische pedofiel. En Swanson onderscheidt de "klassieke pedofiel" van de onaangepaste socio-pathische aanrander, de aanrander met hersonletsel en de gelegheidsaanrander.

Misschien hebben zulke etiketten hun waarde voor klinisch onderzoek, maar afgezien daarvan hebben ze maatschappelijk allemaal dezelfde uitwerking. Ze proberen een ingewikkeld en onderling zeer uiteenlopend stel gegevens tot een grondvorm terug te brengen. Terwijl ze de verschillen verwaarlozen, welke achter die etiketten schuil gaan, schoppen ze een sociaal type, dat gemakkelijk herkenbaar is.

Vroeger is hetzelfde gedaan met het begrip van "de" homosexueel. Tegenwoordig weten we intussen allemaal wel, dat je met ongeveer evenveel recht kunt praten over de homosexueel als een bepaald soort mens, als je kunt praten over de heterosexueel als een bepaald soort mens. Zo'n etiket verwringt de zaak veel meer dan dat het ons vooruit helpt. (Dit neemt niet weg, dat het bestaan van sociale categoriën ons kan helpen, verspreide feiten te bundelen in een wat meer voorspelbare en gestroomlijnde vorm.)

Met de voorstelling van de pedofiel als een bepaald soort mens, rol je kennelijk meteen al over de moeilijkheid, dat je daarbij gewoonlijk alleen aan mannen denkt. Wanneer vrouwen sommige dingen doen (zoals knuffelen, liefkozen, betasten, aaien van kinderen) is dat maatschappelijk volledig aanvaardbaar, maar wanneer een man hetzelfde doet, vraagt hij erom, het etiket "pedofiel" opgedrukt te krijgen en loopt hij gevaar in de gevangenis te belanden. Het etiket houdt de mythe overeind, dat alleen mannen intieme "sexuele" relaties met kinderen hebben; het dient dus om mensen in toom te houden ("mannen mogen dit niet doen, vrouwen wel") en de feiten te verwringen ("elke man die zoiets doet, is geestelijk diep gestoord").

De studies van Mohr (met een klinisch onderzoek onder gevangenen in Canada) en van Parker Rossman (onder een groot aantal niet-gevangen Amerikanen) hebben veel bijgedragen tot het inzicht, dat pedofiële relaties onderling zeer verschillend kunnen zijn. Mohr's beschrijving van het verschijnsel maakt onderscheid tussen het voorwerp (slachtoffer), de handeling en de dader. Daardoor gaan we meteen begrijpen, hoeveel uiteenlopende relaties met dit etiket beplakt kunnen worden. Het voorwerp kan bijvoorbeeld een jongen zijn, of een meisje, of allebei, in elke leeftijd tussen nul en plusminus zestien jaar; de handeling kan neerkomen op alles van een kus en een knuffelpartij tot aan het vertonen van de geslachtsdelen of het invoeren van de penis bij de bijslaap; de dader kan jong, van middelbare leeftijd of oud zijn, bijna dezelfde leeftijd als het 'slachtoffer' hebben of vele tientallen jaren ouder zijn. Nog krasser is het feit, dat Rossman, die het maar over één enkele vorm van pedofilie heeft (de liefde tussen man en geslachtsrijpe jongen), daarin weer een volledig aaneengesloten spectrum van verschillende typen kan aantonen ("romantisch spel van man en jongen", "hartstochtelijk spel", "homosexueel vertier", "flikkers die op jongens jagen", platonische omgang van man met jongen, onschuldige stoeipartij, toevallig gestoei, nieuwsgierige sex-verkenning tussen man en jongen, pederastie bij gebrek aan beter, "Griekse Liefde", sportvriendschappen, avonturiers, zinnelijke pederasten, gemeen aan hun lusten opofferende fetischisten, sadisten, enz.) Rossman schetst ook een reeks grondpatronen, waarbinnen het contact tussen man en jongen kan variëren (met één vaste partner tegenover een hele reeks van partners, ruw tegenover teder, zelfbevestigend tegenover zelfverloochenend, verantwoordelijk tegenover immoreel, vaderlijk tegenover broederlijk, platonisch tegenover zelfzuchtig, enz., enz.). Rossman's boek is het enige dat over pedofielen in de vrije maatschappij gaat. Naar zijn schatting heeft "een op de acht mannen af en toe pederastische bevliegingen". Door zijn aanpak heeft hij veel materiaal opgediept, dat aantoont hoe enorm verschillend de pedofiële contacten kunnen zijn.

de mythen van pedofilie

Tot dusver gaven we een algemene kritiek op het gebruik van een alles omvattend etiket "pedofiel". Daarnaast moeten we nu nog nagaan, wat er voor waars steekt in een aantal mythische trekken, die men speciaal aan pedofilie toeschrijft. Een zestal mag hier in het kort worden vermeld.

In de eerste plaats hebben we de mythe, dat pedofielen vieze oude mannetjes zijn. Dat zijn ze niet. Pedofielen vind je in elke leeftijdsgroep, al vond Mohr drie leeftijdsgroepen bij hen sterker vertegenwoordigd. "De eerste top ligt bij de leeftijd tussen puberteit en volwassenheid, de tweede zo tussen de 35 en 40 jaar, en tenslotte zijn er dan de klassieke ouden van dagen; in beschrijvingen van pedofilie wordt over die laatsten het meest gesproken, ofschoon ze het in aantal afleggen tegen de andere twee groepen." In een onderzoek van de Engelse pedofielen-organisatie PIE (Paedophile Information Exchange) waren 25 leden van tussen de 20 en 29 jaar, 28 tussen de 30 en de 39, 20 tussen de 40 en de 49, 11 tussen de 50 en de 59, 7 tussen de 60 en de 69, en 1 was ouder dan 69 jaar. Maar dit gaat slechts over 92 personen, dus een te klein aantal om representatief te zijn. Bernard vond in zijn onderzoek bij 50 pedofielen in Nederland slechts 4% ouder dan 61 jaar. In zijn boek over seksuele mythen zegt McCary in het algemeen: "De gegevens van Kinsey waren lijnrecht in tegenspraak met het populaire beeld van de zedenmisdadiger als een vies oud mannetje. De gemiddelde leeftijd van mannen die kinderen lastig vielen is 35 jaar! Slechts één zesde van alle mannen, aangehouden omdat ze verdacht werden van het aanranden van kinderen, was in feite ouder dan 50 jaar ..."

In de tweede plaats hebben we de mythe, dat de pedofiel voor het kind een onbekende is. Dat is hij niet. Mohr zegt bij voorbeeld: "Het gebeurt niet dikwijls dat iemand, die het kind werkelijk niet kent, er een seksueel contact mee heeft. Een onderzoek toonde aan, dat slechts ongeveer 16% van de meisjes die contacten hadden met een pedofiel, dit deden met een onbekende. Een ander onderzoek kwam tot ongeveer 12%. De meeste meisjes hadden omgang met familieleden, kostgangers, buuren en anderen uit hun naaste omgeving. Bij de omgang van jongens met mannen zijn personen, die niet tot de naaste omgeving behoren, wel wat groter in aantal, maar zelfs daar blijven werkelijk vreemden vrij zeldzaam."

Een derde mythe is de voorstelling, dat de seksuele handeling op onbeheerste wijze aan het kind wordt opgedrongen. Dit is niet waar. Het is weer Mohr die zegt: "De meeste kinderen hadden zich aan de situatie kunnen onttrekken als ze dat gewild hadden." Naar hij vaststelde, vinden pedofiele handelingen over het algemeen plaats met gedeeltelijke medewerking van het kind; dat daartoe door seksuele nieuwsgierigheid of door emotionele behoeften gedreven wordt. Dat de seksuele handeling het kind opgedrongen wordt, komt betrekkelijk zelden voor.

In de vierde plaats hebben we de mythe, dat de seksuele handeling zelf schadelijk en gevaarlijk is, en zelfs kan leiden tot zoiets als kindermoord. Over het algemeen is dit niet waar. Het Kinsey-rapport over zedenmisdadigers stempelt de brute, sadistische sex-moord op kinderen tot een mythe: een kindermoord is een uiterst zeldzaam feit (al trekt de gebeurtenis meestal heel veel aandacht) en geen van de 18.000 ondervraagde personen was als kind ooit het slachtoffer geworden van een sadist. Het is opnieuw Mohr die ons vertelt, dat het contact tussen pedofielen en meisjes voor ongeveer zestig procent bestaat in botastingen en liefkozingen; daarna komen kussen en likken van de geslachtsdelen (ongeveer vijftien procent) en drukken van de penis tegen de geslachtsdelen bij ongeveer veertien procent. Het komt zelden voor, dat iets in het geslachtsdeel gestoken wordt, en dan is het nog meestal een vinger. Bij ditzelfde onderzoek vond Mohr geen enkel geval

van verkrachting onder de twaalf jaar. In een bespreking van deze gegevens merkte Gagnon op: "Wanneer meisjes van jeugdige leeftijd dingen op dit gebied meemaken, dan blijkt dit in 85-90% van alle gevallen hierop neer te komen, dat ze v. een man zijn geslachtsdelen zien vertonen (iets meer dan de helft van de gevallen), of dat een enkele keer hun lichaam betast werd, meestal met een hand aan hun geslachtsdeel (ongeveer een derde van de gevallen). De vergrijpen tegen jongens vertonen waarschijnlijk in wezen een soortgelijke verdeling. In verreweg het grootste deel van de gevallen komt het niet verder dan een mislukte poging tot verleiding. Net zoals bij meisjes volgt dan bij ongeveer eenzelfde percentage een uiterst vluchtig contact, van voorbijgaande aard."

In de vijfde plaats hebben we de mythe, dat het kind de handeling uitlokt. We vinden deze zienswijze verdedigd in studies over victimologie (slachtofferkunde). Ze beschrijven hoe het kind zich verleidelijk voordoet en daardoor het sexuele voorval oproept. Feitelijk steekt er veel waars in deze voorstelling, maar de feiten laten zich ook op een andere manier verklaren. Bij ons onderzoek zijn we uitgegaan van een opvatting, die we aan Gagnon's boeken hebben ontleend. Volgens hem betekent sexualiteit niet hetzelfde voor de volwassene als voor het kind. Wanneer kinderen zich gedragen op een manier, die door volwassenen als sexueel kan worden opgevat, wil dit dus nog niet zonder meer zeggen, dat ze zich nu ook sexueel gedragen. Veel kinderen gedragen zich bij voorbeeld soms op een manier, die wij als uitdagend of "sexy" kunnen zien. Maar dat is dan een volwassen uitleg voor het gedrag van een kind. In werkelijkheid gedraagt het kind zich misschien op die manier om contact te krijgen met volwassenen, om het even of dit nu om een affectieve binding gaat dan wel enkel als spel bedoeld is. Het bewijst dus nog niet, dat het kind ook zelf het gebeurde net zo sexueel opvat als de volwassene.

Ten slotte en ten zesde hebben we het ingeroeste denkbeeld, dat de gevolgen van pedofilie voor het kind verderfelijker zijn. Gewoonlijk zijn ze dat niet. Zo wordt er beweerd, dat als een onmiddellijk gevolg van het gebeurde het kind geschokt en getraumatiseerd wordt; zo loopt het lidtekens op, die het levenslang met zich meesleept. Zo wordt er verder beweerd, dat het gebeurde op de lange duur een verandering teweegbrengt in de sexuele neigingen van het kind. Dit is dan met name het gevolg van homoseksuele pedofilie; hier wordt verondersteld, dat de sexualiteit van het kind waarschijnlijk in homoseksuele richting gestuurd wordt, als het op jeugdige leeftijd in contact komt met een pedofiel.

Maar voor elk van deze beide beweringen is er opvallend weinig bewijs. Wanneer er - op korte termijn - al storingen bij het kind voorkomen, dan zijn die gewoonlijk opgeroepen door de reacties van de ouders, die zoveel ontzetting over het gebeurde tonen, dat de feiten daardoor in de ogen van het kind een overdreven betekenis krijgen. Krijgt het kind daarenboven met politie en recherche te maken, dan wordt deze indruk nog versterkt. Ook de uitwerking op lange termijn slaat men veel te hoog aan. Het is, bij voorbeeld, buitengewoon onwaarschijnlijk dat homoseksuele omgang in de kinderjaren van het kind een homoseksueel zouden kunnen "maken". Wanneer dat waar was, zou minstens wel een derde deel van de bevolking blijvend homoseksueel moeten zijn: homoseksuele spelletjes komen immers verbazend veel voor in de jongens- en kinderjaren. De Nederlandse Commissie-Speijer concludeerde na veel bewijsmateriaal te hebben onderzocht: "Blijvende homoseksualiteit komt in onze cultuur slechts voor bij daartoe gedisponeerde individuen, dit wil zeggen bij die personen bij wie het patroon der homoseksualiteit reeds vóór de verleiding aanwezig was".

De sociologie is vaak op haar best als ze een ontmythologiserende rol speelt, bij de ontmaskering van vooroordelen. In haar bestudering van homoseksualiteit heeft ze stellig nuttige inzichten vorschafte,

waardoor geijkte voorstellingen van dit verschijnsel aan kritiek konden worden onderworpen. Uit het voorgaande mogen we afleiden, dat een sociologische beschouwing van pedofilie bij het opruimen van mythen net zo'n belangrijke rol zou kunnen spelen.

(wordt vervolgd.)

SOLANUM DULCAMARA

De gedichtenbundel Solanum Dulcamara van Alfred Aubry is in druk verschenen. Hij is verkrijgbaar bij Deltaboek, Postbus 92, Ridderkerk voor f 7,50 plus portokosten.

Je bent een trein eerder gegaan dan ik
lieveling
maar wees gerust
straks kom ik ook
toen jij naar het land van de Eeuwigheid reisde
had de macht mij van mijn vrijheid beroofd
omdat ik van een Amsterdamse jongen hield
bijna zo mooi als jij.
Wacht op mij lieveling
zoals ik wachtte bij de ambachtschool
tot je kwam
en we samen naar je huis fietsten.
Ik zal je omholzen zoals vroeger
in de hut op het Loeffkamp.

.....
Pas heb ik nog om je gehuild
toen Bert bij me sliop
toen ik uitgehuild was
zag ik mijn egoïsme.
.....

Overigens lieveling
de M A C H T heeft nooit macht over mij gekroegen
maar dat had je ook niet van mij verwacht
neem ik aan.

Ries van Wallenburg.

In een rechtstreekse uitzending van ruim een uur brengt Vara's Koos Postema in zijn reeks "'n groot uur U" een programma over pedofilie. Behalve het bij deze reeks gebruikelijke geïnterview en beantwoorden van telefonische vragen van kijkers is de inhoud van de uitzending nog onbekend. Hoe het 30 oktober, de uitzenddag, uit gaat pakken wordt gespannen afgewacht. Weliswaar niet helemaal lijdzaam, want de werkgroep is bij het programma betrokken. Het plan van deze uitzending maakte Gerard Zwerus bekend op de landelijke werkgroepsvergadering van zeven oktober in het Utrechtse NVSH-pand. Hij merkte daarbij op dat er **tegenstelling** is tussen het beeld dat de makers van de uitzending hebben en dat waar de werkgroep het aksent op wil leggen. Anders gezegd: een tegenstelling tussen respectievelijk de pedofilistische blik (d.w.z.: pedofilie als probleem apart) en de **brede visie**. Dan ontstaat de vraag, moet je als werkgroep meedoen aan een programma met zo'n aan de eigen visie strijdige teneur. Een discussiepunt dat op de komende vergadering uitvoerig aan de orde komt, helemaal omdat ook de KRO en NOS televisie-uitzendingen willen. Voorlopig is het discussiepunt omzeild door niet in naam aan een groot uur U mee te werken.

Peter Geul.

WERKGROEP ROTTERDAM

De werkgroep Pedofilie van de NVSH, afdeling Rotterdam (werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties) houdt elke eerste donderdag van de maand "open avond" op Kon. Emmaplein 1 te Rotterdam, aanvang 20.00 uur.

Inlichtingen op één van de navolgende telefoonnummers:

010 - 16 74 06

010 - 26 59 67

010 - 37 31 62

078 - 5 63 26

Schriftelijke inlichtingen via het secretariaat:

Kon. Emmaplein 1
3016 AA Rotterdam

ONLANGS VERSCHENEN:

In "De rechtspositie van de deviante mens", door het psychiatrisch-juridisch gezelschap uitgegeven bij F. van Rossum, A'dam (1978), staat een artikel van Dr. E. Brongersma over "De rechtspositie van de pedofiel".

In het blad "Socialisme en Democratie" nr 9 '78 (maandblad van de Wiarda Beckmanstichting), is het eerste deel van "De hervorming van de zedelijkheidswetgeving", door Dr. E. Brongersma, opgenomen. Deel 2 komt in het volgende nummer.

Socialisme en Democratie is een uitgave van Kluwer b.v., postbus 23, Deventer.

DHONDT, Astère Michel heeft "Nieuwe Tijden" doen verschijnen bij de Arbeiderspers. Negentienguldennegentigcent met buitenop de roemruchte foto van Frank Meadow Sutcliffe: Waterrats. Ik schreef daarover in Billy nr. 5.

PANORAMA van 5 augustus 1978 heeft een ingezonden brief van een gehuwde pedofiel die van meisjes houdt.

HAVENLOODS. In het Rotterdamse dagblad De Havenloods van donderdag 31 augustus 1978 staat een uitgebreid artikel van Henk Blanken: "Seksualiteit in de kinderschoenen". Het is een goed verslag van een gesprek met Ger en Peter, twee leden van de werkgroep pedofilie. Het verslag eindigt als volgt:

"Als ik van mijn stoel opsta besef ik dat ik, ondanks dat ik op al mijn vragen antwoord heb gekregen, nog lang niet uitgepraat ben. Eerder heb ik het gevoel dat er iets diep in mij na is gaan denken en ik ben dan ook blij als Ger me vraagt of ik zin heb nog eens terugg te komen. Even later ben ik toch weer wat schrikachtig, net als iedereen: wat als het mij overkomt? Ben ik te oud voor contact met een pedofiel? En wat als mijn zusje een relatie met een pedofiel zou blijken te hebben? Ik ben al bang dat ik niet veel wijzer ben geworden als ik bedenken dat ook een broer pedofiel zou blijken te zijn. Zou ik hem afwijzen?"

PROGRAMMA. De Havenloods van 31 augustus 1978 vermeldt ook het programma Glazen zaal van de "Seksbeurs". Pedofilie was aan de orde op 1 september (20.00 uur), 2 september (13.30 u), 4-7 september (20.00 u) en 9 september (13.30 u). Op de zaterdagen 2 en 9 september symposia waaraan Dr. Brongersma, Dr. Bernard en H. Zwerus aanlagen.

ENSCHEDA. Het Vrije Volk van 29 augustus 1978 geeft een vakantie'avontuur' van een Rotterdammer: "Tien agenten sprongen me op het lijf - waarom?". Omdat "het verdacht werd gevonden dat de Rotterdammer 's avonds laat met een klein meisje over straat liep". Er is door Rotterdammer Frits Linne-mann een aanklacht ingediend tegen de Enschedese politie. Hij heeft tenminste recht van klagen ...

DE WET KENT GRENZEN. Op het seksgebeuren in Rotterdam is een folder uitge-deeld over pedofilie, waarin de lezing van Hans Zwerus uit de RAI-Amster-dam, 19 maart 1977 is afgedrukt. Bovenaan het bekende verkeersbord, maar nu omrand met de tekst: De wet kent grenzen / De liefde niet. Gewoon om een button van te maken.

EMANZIPATION, het Zeitschrift homoseksueler Aktionsgruppen heeft op het omslag van nummer 2/78 niet alleen Death in Venice, maar ook een aankon-diging van Aspekte der Pädophilie. Op p.8: Pädophile und Kinder Opfer der Justiz door Jörg Kuhlmann. Het is een overzicht, waarin de wetenschappe-lijke bronnen zijn vermeld, waaruit kan blijken dat pedofilie ook posi-tief kan worden ervaren. Vooral Dr. Bernards bijdragen worden geciteerd.

CASTRATIE. Uit een artikel in de Volkskrant van 22 juli 1978 blijkt dat er geen algemeen evaluatie-onderzoek naar de gevolgen van castraties heeft plaatsgehad door Justitie: "Bij de beoordeling van het vóór en tegen van de operationele castratie kan men zich helaas nauwelijks baseren op feiten die langs wetenschappelijke weg zijn verkregen." Ook citeert het artikel met waardering de bijdrage van S. van der Kwast die kritisch stond tegenover castratie waar het de zogenaamde vrijwilligheid van de ingroep betrof. In dit verband is ook het te verwachten onderzoek van Prof. Buikhuizen te bekijken. Over chemische castratie wordt overigens niet gesproken...

RADIKAAL. Een beetje buiten ons boekje het artikel van Dr. Phil. Ronald Grossarth-Maticzek van de Sozialwissenschaftliche Onkologie in Heidelberg: Sex der Radikalen. Sexualmedizin 8/1978 informeert ons over diens studie onder Heidelberger Studenten: "In hun seksuele relaties met partners zijn radikale rechtsen en linksen gespeend van het vermogen tot beleving. Zij kunnen geen orgasme bereiken door coïtus, masturbatie of orale seks met partners. Zij ervaren alle seksuele activiteit als onplezierig. Niet zelden hebben zij sadistische of masochistische lustfantasiën over martelen, pijn doen of pijngegaan worden. Beide groepen worden al verlegen bij de gedachte dat zij homoseksueel geneigd zouden kunnen zijn, iets wat ze overigens denken zelf te zijn. Bij controlegroepen van burgerlijk-democratische en apolitieke studenten komt precies het tegenovergestelde naar voren. Het zou interessant zijn te weten hoe onze sociale onkoloog zijn groepen heeft gevonden.

POLITIE. Norman Fowler geeft in de Daily Telegraph van 25 juli 1978 een reeks artikelen over de politie. Daarin tracht hij duidelijk te maken dat in Europa geargumenteed wordt dat er tegen pornografie toch niets te doen is. De Britse politie heeft nu aangetoond dat er wel degelijk wat aan te doen is. In datzelfde artikel vertelt hij hoe in Nederland, Duitsland en Denemarken de vraag naar beneden ging na de eerste golf van belangstelling voor porno bij vrijkomen. De les daarvan kan of mag hij niet aan zijn lezers berichten.

TRENDS Nr. 2 van Sommer 1978 is intussen verschenen in zeven A4-bladen eenzijdig ge-offset. Het tijdschrift informeert over strips, over film, over muziek. Lionel Soukaz' film Boyfriend II gaat over het homofiele kind. Dit is een tijdschrift van SAP.

SAPI. Niet duidelijk wordt het verband tussen Trends en SAPI. Ik vermoed dat Trends het op de schone kunsten houdt en SAPI op de harde werkelijkheid. Nummers 78/4 en 78/5 zijn uit. Ook dit geschrift is van de Schweitzerische Arbeitsgruppe Pädophilie (SAP).

GAY NEWS. Het nieuwsbulletin van J. Werres van augustus 1978 vermeldt dat Dr. Frits Bernard in 1978 voornemens is alle pedofiele werkgroepen ter wereld te bezoeken. Hij vertrekt op 21 september a.s. naar Amerika.

MIDWEST GAY. Aan de universiteit van Michigan wordt door Gay Academic Union in Ann Arbor de "Midwest Gay Academic Journal" uitgegeven. In nummer 3: "A Boy lover's Perspective" en "Sexual Politics and Boy Love". (Gay News Germany).

GAY TIMES van 22 juni 1978 maakt zich kwaad over een publikatie van News of the World "The vilest paper in Britain". Dit naar aanleiding van een ervaring die zijzelf hebben opgedaan met de reporters van dit blad. Gay Times zegt "dat zij ernstig bezwaar hebben tegen de doelstellingen van **PAEDOPHILE INFORMATION EXCHANGE (PIE)** en hen daarom niet steunen. Maar het uitwisselen van informatie tussen gelijkgestemde mensen, vooral wanneer zij anders totaal afgewezen worden door alle groeperingen van de maatschappij, lijkt ons meer weldoende, dan om geïsoleerde en noodzakelijkerwijze gefrustreerde mensen hun eigen problemen te laten oplossen. Deze Fleet Street inquisitie, geleid door zeer twijfelachtige motieven, zal en heeft al destructieve effecten gehad op de PIE-leden, veel ernstiger dan enige wettelijke strafmaatregel waarvoor zij veroordeeld zouden kunnen zijn. Het is evenwel geen misdaad dat personen (die wat het blad News of the World noemt "een geperverteerde belangstelling voor jonge kinderen" delen) bij elkaar komen om nieuws uit te wisselen en hun gemeenschappelijke problemen uit te wisselen. Wellustige en sensationele pseudojournalistiek lijkt ons een groter gevaar voor meer mensen dan de grotelijks theoretische activiteiten van PIE."

GAY TIMES II. Ook het commentaar van Gay Times van 22 juni 1978 gaat in op het probleem PIE: Op zondag 11 juni is News of The World verschenen met foto's van alle bestuursleden van PIE buitenop, onder de titel: Handen af van onze kinderen (Keep your hands off our Children) en als tweede titel: Wij brengen de waarheid over deze bende perverten naar buiten. Niet alleen de namen maar ook de adressen, de foto's, de banen en de titels, en de criminele gegevens over de bestuursleden worden gepubliceerd. Door zo te doen, aldus Gay Times, heeft het publiek het publieke gevoel opgeklopt dat toch al hoog opliep vanwege de Wet voor de Bescherming van Kinderen, en heeft de leden op effectieve wijze veroordeeld. Het had gemakkelijk in doodstraf kunnen uitlopen. Het heeft er zeker toe geleid dat sommigen veroordeeld zijn tot een vluchtend leven. Het is zo gemakkelijk om pedofielen het object te maken, zegt Gay Times: Er zal geen publieke sympathie te verwachten zijn, en geen publieke verdediging van hun mensenrechten ten aanzien van dit soort van vervolging. Wat onze gevoelens ook mogen zijn over het onderwerp, het is misbruik maken van de macht van de pers.

GAY TIMES III. Evencens op 22 juni 1978 zegt Gay Times: "Nu beweert niemand dat pedofilie een gemakkelijk onderwerp is - het is wel eens de laatste test van een liberaal genoemd. Vrijwel elke gedachtenwisseling daalt snel af tot verwijt en vooroordeel, en het is dan vrijwel onmogelijk geworden om "feiten" te onderscheiden in de resulterende verhitte atmosfeer. Geleerden zijn het algemeen hierover eens dat kinderen seksuele gevoelens hebben en dat zij in staat zijn die gevoelens veel vroeger tot uitdrukking te brengen dan onze maatschappij wil toegeven. Het is ook mogelijk te laten zien dat de psychologische schade bij het kind, veroorzaakt als gevolg van de ontdekking van de relatie met een volwassene, waarschijnlijk meer veroorzaakt wordt door het trauma van onderzoek, mondeling en lichamelijk, en de druk van de rechtszaak dan door de verhouding zelf, zolang daarbij geen druk is uitgeoefend."

CSC-NUSLETTER vol. iv no. 3 van augustus 1978 geeft o.a. een samenvatting over Movr. Dr. Alayne Yates' "Sex without shame", waarin een lans wordt gebroken voor kinderseksualiteit.

LIFESTYLES '78. CSC-Nusletter bericht dat van 22-24 september in Culver City, Californië, een sessie gewijd zal zijn aan Children's Human Rights and Sexuality. Daarbij zullen Dr. Frits Bernard, Don Crestle uit Chicago, Joan Nelson uit San Fransisco spreken. Ook Dr. John Money van de John Hopkins University, de neuro-psycholoog Dr. James Prescott en Prof. Larry Constantine van de Tufts University zullen aanwezig zijn. CSC kondigt ook op 29 september een Mini-convention aan, waarop Dr. F. Bernard aanwezig zal zijn.

ACCENT. In Accent van 12 augustus een artikel van Gerth van Zanten: Bejaarde wet houdt jeugd niet bij. Gesignaleerd wordt dat op steeds jeugdiger leeftijd seksuele relaties worden aangeknoopt. Veertien, vijftien jaar is voor meisjes niet ongebruikelijk.

BRONGERSMA. Gay News meldt in haar septembernummer dat Dr. Edward Brongersma einde november weer naar Duitsland zal reizen om aan de Volkshogeschoolen van Mannheim en Heidelberg voordrachten te houden over het thema "Kindersexualität und Recht" (29.11 in Heidelberg, 30.11 in Mannheim.).

PANORAMA. Het nummer van 8 september heeft de seksualiteit tot onderwerp. Daarbij komt pedofilie aan zijn trekken in het kolommetje Vrijen met kinderen. Ook in de hulpverleningsrubriek De Helpende Hand komt het onderwerp aan zijn trekken.

SOLANUM DULCAMARA. Mijn boekje is aangekondigd in Vrij Nederland van 2 september 1978.

BIBEB: BRONGERSMA. Een portret van Brongersma in gesprek met Bibeb. Vrij Nederland van 2 september 1978 gaat er uitvoerig over, terwijl de werkgroep even genoemd wordt. Ik vraag me af of de werkelijke Brongersma niet sterker in het leven staat dan de wat in het defensief gestelde verslaggeving doet veronderstellen.

ONAANGENAAM. Dat is het portret in de strip van Jaap Vegter bij Vrij Nederland getekend in de kleurbijlage; blote meneer: "Zal ik 'os met je zoon gaan praten? Ik heb veel begrip voor jongelui ..."

ZEDENMISDRIJF. Wat is nog een zedenmisdrijf? vraagt Martin Mensing zich af in het Algemeen Dagblad van zaterdag 30 augustus. Nog een tikje ambivalent tussen het een en ander, maar toch met een accent naar: behoedzaam omspringen met zedenmisdrijven ... in het belang van het kind. Dit uit de mond opgetekend van Mevrouw P.C. Hoemskerk, hoofdinspectrice van de Haagse zedepolitie.

ELLEENDE. De paniek-moord van het vijftienjarige stiefbroertje van de vijfjarige Petra Jacobse bewijst opnieuw alle ellende van een gefrustreerde seksualiteit.

MOONEN. Een correctie op NIKS 13: Het Gelderse joch is uiteraard het Helderse joch ...

LOSSE BERICHTEN

"De As", anarcho-socialistisch tijdschrift, bracht een speciaal nummer over seksualiteit (mei/aug 1978, 6e jaargang nr. 33/34). Anton Constandse schreef er een artikel in, "Een sexuelle revolutie?", waarin hij het ook over pedofilie heeft. Die moet strafbaar blijven, want bij kinderen is het vermogen tot keuren en kiezen onvoldoende ontwikkeld, en volwassenen kunnen daar misbruik van maken. Tussen kinderen onderling is sex normaal, maar volwassenen moeten ervan afblijven: "waarom zouden ze niet de zelfbeheersing kunnen opbrengen hun partners te zoeken onder volwassenen?"

Ja, waarom? Waarom zouden heterofielen niet de zelfbeheersing kunnen opbrengen hun partners te zoeken onder mensen van hun eigen geslacht? Dat Constandse niets van pedofilie moet hebben is zijn zaak. Maar het wordt een zaak van anderen als hij er zwaarwichtig over gaat schrijven zonder er iets van af te weten. Toch bestaat er wel gedegen literatuur over, die wat minder conservatief redeneert dan deze anarchist. Maar waarschijnlijk vond hij die te burgerlijk-kapitalistisch om er kennis van te nemen!
(E.B.)

Wij lezen in "De Psycholoog" van augustus 1978:

SEKSUOLOGIE

De Belgische "Vereniging voor Seksuologen" geeft een driemaandelijks bulletin uit dat, naast verenigingsnieuws, ook informatie bevat voor professioneel geïnteresseerden in de seksuologie. Niet-leden kunnen zich abonneren door storting van 200 BF op rekening van de Vereniging voor Seksuologen, Weldadigheidsstraat 87, 3000 Leuven, België, met vermelding "abonn. Driemaandelijkse Mededelingen" (001-0280946-13).
